

vací resp. zcizovací zjistily a položily za základ vyměření dávky. Povinnost tato není jen povinností úřadů nižších.

Dle všeobecných zásad, ovládajících správní řízení, tvoří celý správní postup instanční jednotný celek, v němž vyšší instance neobmezují se jen na přezkoumání zákonitosti rozhodnutí instancí nižších, nýbrž přechází na ně v mezích petita stran veškerá judikující moc od instancí nižších, a jest tudíž vyšší stolice v řádném postupu instanačním povinna, rozhodujíc ve věci samé, přihlížeti i k novým skutečnostem a novým důkazům, jež v řízení před instancí nižší uplatňovány nebyly, ač-li zákon výslovně uvádění novot takových nevyklučuje.

Ve sporném případě nemohl žalovaný úřad, když ustanovení § 17 dávk. řádu — jak shora vytčeno — povahy preklusivní nemá, nehledě k odchýlnému obsahu odvolání bez dalšího kupní cenu, uvedenou v původním přiznání a ve smlouvě z 28. února 1910, položiti za základ vyměření dávky jako zjištěnou cenu nabývací (§ 5 dávk. řádu). Když strana prohlásila své původní udání o nabývací ceně za nesprávné, reměl zemský výbor skutkového podkladu, aby tuto cenu mohl pokládati za zjištěnou. Tímto prohlášením strany nastala mu povinnost skutečnou cenu nabývací zjistiti. Při tom ovšem zůstalo právo, když by nabývací cenu bezpečně zjistiti nemohl nebo když by mu vzešly pochybnosti o tom, zda vyšetřená nabývací cena se srovnává s obecnou hodnotou nemovitosti v době nabytí, vzítí za základ výpočtu přírůstku hodnoty vyšetřenou obecnou hodnotu v době nabytí (§ 8) a postupovati při tom dle § 18 dávk. řádu.

Toho však zemský výbor neučinil, vycházeje z mylného právního názoru, že dodatečná oprava přiznání nemůže míti vlivu na vyměření dávky.

Odporuje tedy naříkané rozhodnutí zákonu a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 565.

Zabírání bytů: * Jsou-li dány objektivní podmínky záboru podle § 8 č. 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., není úřad při volbě místností pro zábor vázán nárokem nebo přáním strany.

(Nález ze dne 26. října 1920 č. 10165).

V ě c: Josef Eckstein v Plzni proti nájemnímu úřadu v Plzni o zabránění místnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím městského úřadu v Plzni ze dne 8. května 1920 č. 2576 byl stěžovateli z jeho bytu zabrán pokoj se zvláštním vchodem u schodiště podle § 8 č. 9 zák. o zabírání bytů. Nájemní úřad v Plzni odporu nevyhověl rozhodnutím ze dne 14. července 1920 číslo 100/20.

O stížnosti do rozhodnutí II. stolice uvážil nejvyšší správní soud toto:

Zákon o zabírání bytů nemá definice pojmu »příslušenství bytu«. Z exemplifikačního výpočtu oněch místností, jež zákon v § 5 pod pojem příslušenství zahrnuje — zákon jmenuje kuchyně, spíže, předsíně,

koupelny, verandy a pokoje pro služebné — lze usuzovati na to, že příslušenstvím bytu po rozumu citované normy nejsou všechny ony ubikace, jež dle svého řádného určení jsou především ustanoveny k tomu, aby členové rodiny se v nich zdržovali.

Stěžovatel při svém výslechu udal, že místnost, alkovnou zvaná, má skleněné dvře na pavlač a tím samostatný přístup světla i vzduchu. Při místním ohledání, jehož výsledky byly pojaty do naříkaného rozhodnutí, vyšlo na jevo, že místnost ta je opatřena kamny i nábytkem, a že se jí stěžovatelem používá jako obytné místnosti. Z těchto premis lze vyvoditi logicky bezvadný závěr, zda místnost ta je příslušenstvím bytu či obytnou místností, jak je na mysli má § 5 leg. cit., a bezpodstatnou jeví se námitka stěžovatelova, že spolehlivý základ pro zodpovězení otázky, zda ve sporném případě jde o příslušenství bytu, nebyl v řízení získán.

Dedukuje-li naříkané rozhodnutí ze skutkových okolností, jak o nich výše je řeč, že místnost stěžovatelem alkovnou zvaná není příslušenstvím bytu, nýbrž obytnou místností, pak vzhledem k úvahám nahoře uvedeným není v nesouhlasu se zákonem, a jest v důsledku toho přípustným zábor jedné obytné místnosti ze stěžovatelova bytu podle § 8, č. 9 zák. o zabírání bytů.

Pro výběr místnosti, která je nad počet dovolený § 5 leg. cit., k záboru jest úřadu dána v § 8 pod č. 9 přesná směrnice; jest zabráti ony místnosti nad počet, v nichž se dá samostatně obývati aneb jež lze k samostatnému obývání upravit. Vůle nebo přání majetníka bytu nepadají tedy na váhu a nemá majetník bytu nároku na to, aby z přespočetných místností zabráná byla ona, kterou chce pro zábor postoupiti. Pokoj u schodiště zabrán byl z důvodu, že se dá od ostatního bytu separovati, a tak zvaná alkovna že se pro zábor nehodí, poněvadž je vklíněna v byt stěžovatelův a nelze ji oddělití — přístup k ní jde přes komoru stěžovatelovu. Na tomto stanovisku stojí rozhodnutí I. stolice a žalovaný úřad, potvrzuje zábor pokoje u schodiště, poněvadž je k záboru nejzpůsobilejší, stanovisko toto akceptuje. Otázka, zda zabraná místnost jest vhodná pro zábor a zda účelu tomu nevyhovuje tak zvaná alkovna, jest otázkou skutkovou a jest nejvyšší správní soud podle 1. odst. § 6 zák. o správ. soudě vázán zjištěním, jež administrativní úřady v této otázce učinily a jež získáno bylo procesuálně bezvadným způsobem.

Jest tedy ještě obíráti se námitkou, že záboru překáží okolnost, že zabraná místnost nemá samostatného vodovodu. Stěžovatelka dovozuje neprávem nezákonnost naříkaného rozhodnutí, jež vyvracejíc tuto námitku, poukazuje na ustanovení § 10 zákona o zabírání bytů o povinnosti vlastníka domu nebo majetníka bytu dovoliti nájemci zabraných místností, aby spolužíval nevyhnutelně nutného příslušenství. Z tohoto zákonného předpisu plyne konsekvence, že ze záboru nejsou vyloučeny místnosti, jež nemají vlastního příslušenství, lze-li jen v nich samostatně obývati nebo je k samostatnému obývání upravit. Nemá-li tedy zabraná místnost vodovodu, není to, poněvadž jde o příslušenství bytu, na překážku jejímu záboru. Vzejde-li spor o nutnosti nebo rozsahu užívání bytového příslušenství nájemcem zabraného pokoje, bude to věcí nového rozhodnutí, jež musí obec učiniti.

Jest tedy stížnost ve všech směrech bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.